

©EDITURA INK STORY, 2021

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

L.M. ARIA

Ajută-mă să uit / L.M. Aria. - Pucioasa : Ink Story, 2022

ISBN 978-606-95355-2-3

821.135.1

Editor: Irina Dumitru
Lector: Cosmina Isenberg
Copertă/DTP: Ciprian Lungeanu

L.M. ARIA

Ajută-mă să uit

Editura INK STORY

Pucioasa, 2022

CAPITOLUL 1

Noaptea nu erau pentru dormit. Nu pentru ea. Subconștientul rula atât de mult, încât se trezea în miezul nopții și începea să lucreze.

Un avocat renumit niciodată nu-și înceta treaba, așa îi spunea mereu tatăl ei.

Când nu se afla în sala de judecată sau cu vreun client, Larra era o persoană liniștită, calmă și binevoitoare, dar în rest era ca un leu scăpat din cușcă. Motiv pentru care ai fi putut să îi numeri cazurile pierdute pe degetele de la o mână. Experiența acumulată în decursul a mai bine de zece ani își spunea cuvântul. Ajunsese să fie cunoscută drept una dintre cele mai bune avocate din Marea Britanie.

Ajutorul ei de nădejde venea de la cămile de cafea și bomboanele cu gust de Ness, pe care le găsea peste tot în

jurul ei, dar și din ambiția fără limite pe care bănuia că ar fi moștenit-o de la părinți.

Deseori, după o noapte obositoare, gândurile îi fugeau spre ceea ce își dorea cu disperare de mult timp.

Jobul îi îndeplinise capriciile pe care nu și le putuse satisface în copilărie. Avea o casă destul de mare, mobilată cu gust, prieteni până peste cap, dar ceea ce îi lipsea și o făcea să se simtă incompletă era: un copil. La cei treizeci și nouă de ani ai ei, din cauza problemelor întâmpinate în trecut, știa că pe cale naturală ar fi fost deja prea riscant să mai încerce.

Măritată cu Elliot, mai mare decât ea cu trei ani, duceau o căsnicie ca raportul unui poligraf.

El era inginer la o firmă de automobile și își petrecea fiecare moment liber cu prietenii în pub-uri, cluburi, la pescuit...

Paisprezece ani, atât i-a luat să o ceară în căsătorie. În gândirea lui învechită, considerase că, dacă locuia cu cineva, iar seară de seară se întorcea acasă, indiferent de unde fusese plecat, asta era pură înșurătoare.

CAPITOLUL 2

- Bună dimineața, a zis Larra.
- 'Neața! Cafea? a întrebat Elliot.
- Da, te rog, a adăugat căscând zgomotos.
- Altă noapte albă? Măcar ai terminat ce aveai de muncă?
- Niciodată.
- Caz nou?
- Da. Și pe nepusă masă. Nu se așteptase nimeni să ceară un avocat prezent. Aparent, tribunalul a decis că a fost suficient cât a stat în închisoare, iar acum i s-a oferit dreptul de a fi eliberat pentru bună purtare.
- Pentru cât timp a fost condamnat?
- O sută unu ani. Iar acum...
- O sută unu? a întrebat pe un ton mai înalt ce trăda

surprinderea. Ce dobitoc i-a aprobat ieșirea?

– O să văd mâine, când merg la pretoriu. Ar trebui să fie ceva rapid, dar hai să nu mai vorbim despre asta. Nu vreau să-mi încep ziua gândindu-mă la muncă. E frig afară?

– Nu știu. Ia-ți ceva pe tine și hai în grădină!

Era puțin după ora nouă. Roua încă mai strălucea în razele timide ale soarelui. Aerul era rece, iar vântul adia prea ușor ca să spargă norii învolburăți ce pluteau pe cerul întunecos. Avea să plouă, dar niciunui nu îi păsa. Larra s-a uitat spre cer și a răsuflat îngândurată.

– Ce e?

– Adică? a întrebat nevinovată sorbind din cafea.

– Pari ca și cum nu ai fi aici cu mine și nu cred că este munca de vină.

La replica lui, femeia a scos un oftat, apoi a rămas tăcută pentru câteva secunde.

– Asta e privirea pe care o cunosc prea bine. Spune-mi că nu ești plecată acolo cu gândul!

– Atunci nu-ți spun.

– Larra, am mai vorbit despre asta.

– Nu, tu ai vorbit și tot tu ai decis. Am pierdut un copil, dar asta nu înseamnă că ce a spus doctorul e literă de lege.

– Nu mai vorbi așa. Dacă nu mergeam la medic, nici nu ai fi știut că ai fost însărcinată. Cunoști bine motivul real. Haide să ne oprim aici.

– Nu știu ce aș mai putea face, a continuat ea. Singura variantă pe care o văd este adopția. Timpul trece, Elliot. Nu

mai întinerim.

– Tu singură pui o presiune asupra ta, una pe care abia o poți duce. Cred că și asta îți face rău, a insistat el, ignorându-i comentariul răutăcios, dar adevărat, după părerea lui.

– Nu mai vreau să treacă timpul. Vreau să am un copil. Întotdeauna mi-am dorit trei, însă după cum merge treaba măcar unul să am.

– Ești sigură?

– Tu ce crezi?

***

După câteva săptămâni, se decisese deja în privința unei agenții, unde se și înregistraseră, apoi, tot acolo, le solicitaseră mușchi de documente cu privire la veniturile lunare, ocupație, inclusiv rapoartele medicale. În urma furnizării lor, un consilier din cadrul firmei de adopție le oferise pregătirea esențială pentru noul membru, întâlnindu-se cu ei în propria casă sau fiind trimiși la tot felul de întruniri cu alți părinți în devenire. După ce toate acele formalități se încheiaseră cu succes, agenția avusese sarcina să găsească un copil potrivit pentru noua familie. Se ținuse cont, bineînțeles, și de preferințele lor.

Larra nu stătuse degeaba în tot acel timp. Camera, acel bloc de cărămidă rece, prinsese viață: tapet în culori vii, birou, lampă, pat, bibliotecă și restul lucrurilor pe care ei

le consideraseră necesare pentru prunc. Era cu vedere spre grădina din fața casei, unde, aproape de fereastră, se afla un tei imens, care în fiecare an îmbia încăperea și restul locuinței cu cel mai dulce și mai înviorător miros.

Tot ce mai rămăsese de făcut era să aștepte. O așteptare ce avea să dureze aproximativ un an.

***

Trecuseră aproape douăsprezece luni fără să se întâmple nimic. Luni pe care Larra le simțise profund apăsătoare.

Se afundase în muncă, iar zilele i se păreau lungi și obositoare, mai ales atunci când mintea îi era cu totul în altă parte. Discuțiile despre copii, care la început fuseseră constante, deveniseră apoi fade pentru că pusese răul înaintea pentru orice eventualitate.

Elliot însă părea neafectat. El avea un har, mai mult sau mai puțin înțeles de alții, de a nu se lăsa influențat de lucrurile cărora nu le putea schimba cursul.

***

Era două dimineața, iar ea nu reușise să pună geană pe geană.

Presiunea noului caz primit o împiedica să adoarmă. Nici măcar numele clientului nu îl citise, iar asta o măcina. S-a ridicat brusc, a făcut duș cu apă rece, și-a luat halatul

și șoșonii pufoși, a deschis lumina în bucătărie și a pregătit cafeaua. Apoi și-a scos dosarele pe masă, le-a împrăștiat pe toate și a început să citească, scrijelind ideile principale într-un carnetel:

Număr victime: nouă;

Metodele săvârșire crime: otravă, strangulare, izbire cu ciocanul, decapitare, mutilare;

Locația unde au fost depistate cadavrele: Stonewalbridway;

De știut:

- ✓ *Tatăl lui a părăsit familia pe vremea când el avea câteva luni;*
- ✓ *Mama alcoolică și abuzivă;*

Crime:

- ✓ *La vârsta de paisprezece ani a fost prins furând dintr-un magazin și forțat la muncă în folosul comunității;*
- ✓ *La optsprezece ani a violat o femeie, disperat că era singur și virgin. Aceasta a murit la câteva zile distanță, dar el nu a fost găsit vinovat;*
- ✓ *La nouăsprezece ani și-a ucis vărul, tăindu-i capul și aruncându-l în gârla din apropierea casei;*
- ✓ *Mama lui era chelneriță într-un bar local. Într-o seară s-a iscat un scandal între ea și o colegă,*

pentru că nu și-ar fi împărțit corect bacșișul. Ajunsă înapoi acasă, și-a văzut fiul tolănit pe canapea. A început să îi reproșeze că nu era la muncă și că din cauza lui ea nu avea parte de relații sexuale, pentru că tot timpul el stătea acasă. Ea l-a lovit, iar el, simțindu-se înjosit, a luat un cuțit de pe masă și i-a tăiat gâtul, adăugând „vrei sex, ia de aici”. Cadavrul a fost îngropat chiar în pivnița casei;

✓ La douăzeci și doi de ani și-a ucis sora: a legat-o de pat, a violat-o, apoi i-a zdrobit capul în repetate rânduri cu un ciocan. I-a tăiat corpul în bucăți și l-a aruncat în tomberoane diferite;

✓ La douăzeci și trei de ani în lipsă de bani, a intrat peste vecina lui, o femeie în vârstă, lovind-o în repetate rânduri pe întregul trup cu pumnii și picioarele, sfârșind prin a o omorî;

✓ Tot la douăzeci și trei de ani, iarăși din cauza banilor, a omorât o adolescentă și pe prietenul ei, înjunghiindu-i în piept. Apoi și-a ucis cel mai bun prieten din cauza unei contradicții: „Eu nu stau la discuții, la mine nu este cu lasă-mă să te las. Nu! Eu scot cuțitul și am terminat povestea”;

✓ La douăzeci și patru de ani și-a omorât în bătaie alt prieten și iubita acestuia; pe bărbat l-a ciopârțit și debarasat în groapa de gunoi, iar pe ea a violat-o și bătut-o până la ultima răsuflare;

✓ Crimele sunt aleatorii;

✓ Verdictul doctorului: psihopatie, schizofrenie pseudo nevrotică.

***

Ciripitul păsărilor a trezit-o ca dintr-un coșmar care avea să se termine urât. S-a uitat brusc în direcția zgomotului, realizând că adormise cu fața pe masă. Și-a trecut mâna prin păr, dezlipindu-l de obraji, apoi s-a șters la ochi.

Când s-a ridicat, zgomotul oaselor încă netrezite s-a auzit ca un pârâit lung, iar sunetul telefonului i-a întrerupt momentul scurt de destindere.

– Alo? a șoptit buimacă.

– Doamna Rowe? a zis o voce subțire de femeie.

– Da, la telefon.

– Numele meu este Elizabeth Lockwood. V-am sunat în legătură cu cererea de adopție. Vreau să vă anunț că acum totul e gata, iar următorul pas ar fi să veniți să faceți cunoștință cu copilul dumneavoastră.

Larra s-a trezit imediat din amorțeală, iar inima i-a luat-o la goană. Cuvintele femeii de la celălalt capăt al firului încă erau în curs de procesare pentru ea. S-a sprijinit de spătarul scaunului, simțind cum genunchii i se înmoaie.

– Alo, mă auziți?

– Da, da, sunt aici, a răspuns ea, bâlbâind-se.

Și-a dus mâna la frunte, apoi, cu telefonul lipit de ureche, a alergat, mai mult ținându-l, în camera unde soțul

ei dormea încă.

– Nu îmi vine să cred. Sunt... suntem șocați, adică foarte fericiți, a reușit să spună, în timp ce îl împingea pe Elliot cu mâna.

Acesta a tresărit și s-a întors brusc spre ea. Gesticula frenetic cu o palmă în aer, iar ochii îi străluceau de extaz. După privirea Larrei, nici nu era necesar s-o întrebe ce se petrecea. S-a așezat lângă el, lăsându-l să asculte restul discuției.

– Mă bucur mult să aud asta. Mai sunt și câteva documente de semnat. Când credeți că puteți ajunge?

– Acum! a exclamat ea fără să se gândească.

– Perfect, a răspuns femeia râzând.

Fericirea Larrei se putea vedea din capătul opus al orașului. Dansa prin toată casa ca un copil care primise cadoul mult visat. S-a îmbrăcat în fugă cu rochia favorită care i-a purtat noroc în numeroase ocazii, apoi și-a acoperit fața obosită și cearcănele cu cât mai mult fond de ten și a alergat spre Elliot strigând:

– Hai odată! Întârziem. De ce stai atât?

– Nu ai cum să întârzii, dacă nu ți-a dat o oră fixă, s-a auzit vocea gâfâită a bărbatului.

– Prima impresie contează.

– Vin, vin.

Tot drumul până la centrul de adopție, Larra a vorbit încontinuu. Stresul, neliniștea, dar și încântarea, se înteteau pe măsură ce se îndepărtau mai mult de casă. Simțea nevoia

disperată de a se exterioriza și de a ști că a lăsat totul în ordine pentru când aveau să se întoarcă.

– Abia aștept, Elliot, abia aștept să îl strâng în brațe! a zis, bătăindu-se pe scaun.

– Știu. Și eu.

– A fost o alegere bună să adoptăm un copil mai mare, nu?

– Draga mea, totul va fi bine. Nu-ți mai face atâtea probleme.

– Oare cum arată?

– Vom vedea când ajungem.

– Am încuiat casa?

– Da!

– Am lăsat curățenie?

– Da. Nu mai este mult și ajungem. Liniștește-te!

– Dă-i gaz, că nu mai am răbdare!

Când s-au dat jos din mașină, erau ca doi roboți teleghidați de o telecomandă stricată. Au intrat în clădire, iar la câteva minute după ce și-au spus numele, au fost întâmpinați de către doamna Lockwood.

Aspectul ei parcă nu se potrivea cu vocea din telefon. Larra se aștepta să vadă o femeie grasuță, îmbrăcată bătrânește, căreia nu îi puteai ghici vârsta, dar în fața ei se afla o persoană înaltă, slabă, cu un corp athletic și frumos sculptat, iar buzele roșii se potriveau de minune cu părul blond, strălucitor și proaspăt îndreptat.

– Mă bucur să vă cunosc! Elizabeth Lockwood. Puteți

